

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔρ. 3 ἢ Φρ. χρ. 2.50
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. 2.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

— ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ —
(Ἐπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

Πρὸς μείζονα διάδοσιν τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ μὴ ἀποβλέπουσα παντελῶς εἰς ὑλικά πρόσκαιρα κέρδη ἀπονέμει εἰς τοὺς εὐγενῶς ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ Περιοδικοῦ φροντίζοντας τὰ ἐξῆς δῶρα :

Εἰς μὲν τὸν ἐγγράφοντα ὑπὸ τοὺς ἄνω σημειουμένους ὄρους πέντε συνδρομητὰς δωρεῖ τὸν πρῶτον τόμον τοῦ Περιοδικοῦ, εἰς δὲ τὸν ἐγγράφοντα τρεῖς δωρεῖ ἐν «Λεύκωμα» αὐτοῦ.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ἵσως πολλοὶ ἀγνοοῦσι τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἀποκομίζουσιν εἴτε αὐτοὶ εἴτε τὰ τέκνα αὐτῶν.

Λέγομεν περὶ ἀμφοτέρων, ἤτοι γονέων καὶ τέκνων, καθόσον ὠφελιμώτερον ἀποβαίνει καὶ διδακτικώτατον τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» ἂν ὁ γονεὺς αὐτὸς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Περιοδικοῦ δαπανᾷ ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς ἐρωτήσεις πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ, εἰς συζητήσεις μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἐν τῷ Περιοδικῷ δημοσιευσμένων διηγημάτων καὶ λοιπῶν τερπνῶν ἀναγνωσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τούτῳ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὁῦλα δὴ τοῦ νὰ τέρψωσιν ἅμα καὶ νὰ διδάξωσιν, νὰ εὐχαριστήσωσι καὶ ἠθικοποιήσωσι τὸν ἀναγινώσκοντα παῖδα, γράφονται μετ' εὐσυνειδήτου προσοχῆς ὑπὸ τε τῶν διευθυντῶν καὶ τῶν διακεκριμένων παρ' ἡμῖν λογίων συνεργατῶν τοῦ Περιοδικοῦ.

Ὅταν τὸ τέκνον εὕτως ἠθικῶς ποδηγετῆται, καὶ ἀναπτύσσεται ἐν τῇ εἰκογενεῖᾳ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γονέων, τότε ἀναμφιβόλως δύναται τις νὰ προμαντεύσῃ αἴσιον τὸ μέλλον αὐτοῦ, τότε δύναται τις πολλὰ νὰ ἐλπίσῃ παρ' αὐτοῦ καλὰ !

Ὅσῳ περισσότερον ἐνασχολεῖται εἰς τὸ καλόν, τόσας ἀπείρους ἐλπίδας παρέχει ὅτι δὲν θὰ παρεκκλίνῃ τῶν συμβουλῶν τῶν γονέων αὐτοῦ, αἵτινες ὀδηγοῦσιν αὐτὸ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Τὸ δυσχερέστατον τοῦτο ἱερὸν ἔργον τοῦ γονέως καθίσταται εὐχερὲς τῇ βοήθειᾳ τερπνῶν καὶ ἠθικῶν διηγήσεων, δι' ὧν ἀναπλάσσεται ἡ διάνοια τοῦ παιδὸς καὶ ἀνυψοῦται πρὸς εὐγενεστέρας ἰδέας καὶ ἐπιθυμίας, καὶ μορφοῦνται συνάμα ὁ χαρακτήρ καὶ τὰ ἦθη αὐτοῦ, ἠθικώτερα καὶ χριστιανικώτερα !

Τοιαύτην βοήθειαν παρέχει τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» εἰς πάντα γονέα, εἰς πάντα ποθοῦντα τὴν τελείαν τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἀπαραίτητον ἠθικὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν.

Ἐντὶ τῆς τοιαύτης ὠφελείας καὶ βοήθειας ὀφείλουσι πάντες νὰ ὑποβοηθῶσι τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ παρέχοντες ἂν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον τὴν ὑποσχεθεῖσαν εὐτελεστάτην ἐτησίαν δίδραχμον συνδρομὴν τῶν ! Μόνον αὐτὴν ἂς παρέχωσιν, ὅσοι δὲν ἐνοοῦσιν εὐκόλως εἰς ὅποσας δαπάνας καθυποβάλλεται ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ», ὅπως καταστήσῃ τοῦτο ὡς οἶόν τε ἄξιον τοῦ προσρισμοῦ αὐτοῦ !

ΦΩΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΙΟΝΑ

— ΊΣ τὸ καλὸ Ἰάκωβε, πρόσεχε καλὰ τὸν Χαρίλαον, καὶ τὸν ἑαυτὸν σου· δὲν ἤθελα ὁμῶς νὰ σὰς ἀρήσω νὰ ὑπάγητε εἰς τὸ σχολεῖον με' αὐτὸν τὸν ἄθλιον καιρὸν. Ἄν ἦναι ὁ ἴδιος καιρὸς καὶ τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιστρέψῃτε ἀπὸ τὴν μεγάλην ὁδόν...

— Μὴ φοβεῖσαι, διόλου, μητέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος εὐθύμως· δὲν θὰ πέσῃ πλέον χιὼν, καὶ ἂν μείνω εἰς τὸ σπῆτι δὲν θὰ πάρω τὸ βραχέϊον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ Κάρολος δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον! Καλὴν ἐντάμωσιν μητέρα.

Τὰ δύο παιδιὰ ἤρχισαν τὸν δρόμον των, ἡ δὲ μήτηρ των, ἀφοῦ τὰ ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ἀνησυχίαν της.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἶχε πέσει πολλὴ χιὼν, καὶ ἡ Κυρία Μπάρτον δὲν ἤθελε νὰ ἀρήσῃ τοὺς υἱούς της νὰ ὑπάγωσι τὴν πρωΐαν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος τὴν καθικέτευσε τόσον τὸ ἐσπέρας, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις του.

Εἰς τὰς 4 ὥρας ὅτε ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον ὁ διδάσκαλος ἐπέμεινε νὰ ἀποστειλῇ τοὺς μαθητὰς εἰς τὰς οἰκίας των.

— Ἡ νύξ πλησιάζει, καὶ ἂν ἀρχίσῃ πάλιν νὰ χιονίζῃ, θὰ ὑποφέρωσι ὅσοι κἀνηται μακρὰν. Ἐμπρός, Ἰάκωβε καὶ Χαρίλαε, πηγαίνετε γρήγορα σεῖς ποῦ ἔχετε πολὺν δρόμον νὰ κάμητε. Σὰς συνιστῶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ὑπάγητε διὰ τῶν ἀγρῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ὁδοῦ· εἶναι ὀλίγον μακρὰ, ἀλλὰ πλέον ἀσφαλές.

Πέντε ἢ ἕξ ἐκ τῶν συμμαθητῶν των, ἐσυντρόφωσαν τοὺς ἀδελφούς Μπάρτον μέχρι τοῦ πρώτου σπυροδρομίου, κατόπιν ἕκαστος ἠκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Νὰ! ἀρχίζει νὰ χιονίζῃ, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Χαρίλαος, τώρα ;...»

Μετ' ὀλίγον ἡ χιὼν ἐπιπτε τόσον πυκνὴ, ὥστε τὰ παιδιὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνωσι τὰ περὶ αὐτῶν ἀντικείμενα.

— Ἄ! νὰ τὸ μονοπάτιον, λέγει ὁ Ἰάκωβος· ἄς πηγαίνωμεν ἀπὸ αὐτὸ, διὰ νὰ φθάσωμεν ἐνωρίτερον. Ἡ μήτηρ καὶ ὁ διδάσκαλος μᾶς εἶπον νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὴν ὁδόν, ἀλλὰ με' τὸ μονοπάτιον θὰ φθάσωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μήτηρ θὰ βάλῃ τὸ φῶς εἰς τὸ παράθυρον, καθὼς κάμνει πάντοτε ὅταν ἐπιστρέφωμεν τὴν νύκτα, προσέθεσεν ὁ Χαρίλαος.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ δύο μικροὶ ἀνήτοι εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν· ἀλλὰ δὲν ἤρρησαν νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι εἶχον ἄδικον νὰ ἀκολουθήσωσι τὰς σκέψεις των καὶ ὄχι τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός καὶ τοῦ διδασκάλου των, διότι ἐβυθίζοντο εἰς κάθε βῆμα μέχρι τῶν γονάτων, καὶ ἐπειδὴ τὸ μονοπάτιον εἶχε χαθῆ ὑπὸ τὴν χιὼνα, δὲν ἐπανεύρισκαν τὸν δρόμον των· ἐξ ἄλλου ἢ νύξ ἤρρητο συντομώτερον!

— Θὰ ἐκάνομεν καλλίτερον νὰ ἐπιστρέψωμεν διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδόν, εἶπεν ὁ Χαρίλαος, με' ὕψος κλαυθμηρῶν.

— Μὴ κλαίεις, μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν φθάσει 'ς τὸ σπῆτι μας!...» λέγει ὁ Ἰάκωβος θέλων νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἀδελφόν του, ἂν καὶ ὁ ἴδιος ἤρχιζε νὰ ἀνησυχῇ, ἀλλ' ἠναγκάσθη κατόπιν νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ Χαρίλαος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανεύρῃ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐξέλθωσιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ μέσῳ τῆς θανασίμου σιγῆς ἠκούσθη φωνὴ διαπεραστικὴ. Τὸ ὀλίγον θάρρος ὅπερ ἀπέμεινεν εἰς τὸν Χαρίλαον ἐχάθη ἀμέσως καὶ ἐρρίφθη ἀπελπιστικῶς εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἄς ἴδωμεν, μὴ φοβεῖσαι, Χαρίλαε, λέγει ὁ Ἰάκωβος· ἄς προσπαθήσωμεν νὰ βαδίσωμεν κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός.

— Νὰ! τὸ φῶς! ἀνέκραξεν ὁ Χαρίλαος, καλὰ σοὶ ἔλεγον ὅτι ἡ μήτηρ μας θὰ μᾶς τὸ ἔθετεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ νέα αὐτῆ ἐλπίς ἀπέδωκεν ὀλίγην δύναμιν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ φῶς. Μόλις εἶχον κάμει ὀλίγα βήματα ἤκουσαν νέαν φωνήν. Αὕτη ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο πλησίον αὐτῶν· κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξαν, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἀναλαμβάνων θάρρος λέγει: «Κάποιος θὰ εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον· φαίνεται νὰ ἦνε φωνὴ γυναικός. Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τὴν εὕρωμεν διὰ νὰ τὴν σώσωμεν!...»

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἐφώνησε με' ὅλην τὴν δύναμιν ἀντὶ ἀπαντήσεως ἤκουσαν τρίτην φωνήν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρρητο ὁ ἦχος, ὁ ὁποῖος ἐχάνετο διὰ τῆς χιὼνος.

— Ἐὰν ἦτο ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἔστειλαν εἰς προὔπαντήσιν μας καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν χιὼνα ;...»

Αἱ λέξεις αὗται ἐνήρησαν θυμασίως ἐπὶ τοῦ Χαρίλαου.

— Ναι, ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα νὰ ἴδωμεν, ἀλλ' ἄς προσέξωμεν νὰ μὴ χάσωμεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας τὸ φῶς.

Κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπροχώρησαν τότε με' περισσοτέραν εὐτολμίαν, ἀλλ' αἴφνης ὁ Ἰάκωβος ἔπεσεν με' τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸ νερὸν καὶ ἀφῆκε τρομακτικὴν φωνήν.

— Εἶναι ὁ ποταμός! ἠκολούθησαμεν τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἔφεγγεν εἰς τὸν μύλον; Κράτησέ με δυνατὰ Χαρίλαε, κράτησέ με!...»

Τὸ ρεῦμα ἦτο τόσον ὀρμητικὸν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὥστε ὁ Ἰάκωβος θὰ ἐπνίγετο ἐὰν δὲν τὸν ἐβοήθει ὁ ἀδελφός του· ἐσώθη τέλος ἀλλ' ἕνεκα τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεξαν εἶχον λησμονήσει πρὸς στιγμὴν τὴν ξένην εἰς βοήθειαν τῆς ὁποίας ἐπήγαγον, ὅτε ἀσθενῆς φωνὴ τοῖς ὑπενήθμισε τὴν παρουσίαν της. Ὁ Χαρίλαος τότε, ὅσω μικρὸς καὶ ἂν ἦτο, ἠννόησε τί θὰ εἶχε συμβῆ.

«Χωρὶς ἄλλο, λέγει, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ἔχη πέσει εἰς τὸν ποταμόν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν χιονίζει· πιθανὸν νὰ τὴν εὕρωμεν. Ἄς προχωρῶμεν ψηλαροῦντες με' τὰς χεῖράς μας.»

ἤρχισαν λοιπὸν ν' ἀκολουθῶσι τὴν ὄχθην.

Ἀπερίγραπτος ἦτον ὁ τρόμος των, ὅτε μετὰ τινὰς στιγμὰς εὐρέθησαν πλησίον γυναικός σχεδὸν ἀψύχου! Ἡ δυστυχὴς εἶχε περιπλέξει τὰς χεῖράς της εἰς ἕνα κλάδον δένδρου καὶ ἐκρατεῖτο διὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν ποταμόν.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἐφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, ἀφοῦ μετὰ μεγάλου κόπου ἐξέβαλε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ νερὸν. Δὲν ἐπρόφρασε ὁμῶς νὰ τελειώσῃ τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χιὼνος λιπόθυμος, διότι αἱ δυνάμεις του τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει.

Ὁ δυστυχὴς μικρὸς Χαρίλαος, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ σηκώσῃ τὸν ἀδελφόν του ἤρχισε νὰ φωνάζῃ με' ὅλην τὴν δύναμίν του. Δὲν ἐπιπτε πλέον χιὼν· ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ μύλου, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μυλωθρὸς καὶ ὁ υἱὸς του ἔφθασαν με' φανούς εἰς τὰς χεῖρας.

— Ὁδηγήσατέ μας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐφώνησε τὸ παιδίον· ὁ ἀδελφός μου Ἰάκωβος ἀπέθανε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἐφώτισε τὴν μορφήν τῆς γυναικός καὶ ὁ Χαρίλαος ἀνέκραξεν αἴφνης.

— Μητέρα μου, μητέρα μου! Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς δυστυχούς γυναικός κλαίων.

Ἡ σκηνὴ ἦτο σπαραξικάρδιος. Μετ' ὀλίγον, εὐτυχῶς χάρις εἰς ὀλίγην ρακὴν, τὴν ὁποίαν τοῖς ἔδωκεν ὁ μυλωθρὸς, ἡ κυρία Μπάρτον καὶ ὁ υἱὸς της ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις των.

Τὰ παιδιὰ ἔμαθον τότε ἐκ τῆς μητρός των ὅτι ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ἐβράδυνον πολὺ νὰ ἐπιστρέψωσιν, ὑποπτεύθησα ὅτι θὰ ἠκολούθησαν τὸ μονοπάτιον, ἦλθεν εἰς ἀναζήτησίν των.

Ἡ κυρία Μπάρτον ὑπέφερεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν· ὁ δὲ Ἰάκωβος βλέπων τὴν ὄχρᾶν μορφήν τῆς μητρός του ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν πολὺ μεταμελημένος! Ἐὰν ἠκολούθησιν τὴν ὁδὸν ἀντὶ τοῦ μονοπατίου, καθὼς μοὶ ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ διδάσκαλός μου θὰ ἐπιστρέφομεν τὴν τακτικὴν ὥραν καὶ ἡ μήτηρ μας δὲν θὰ ἐκινδύνευεν, οὐδὲ θὰ ἦτο τώρα ἀσθενῆς!...

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΡΓΟΣ

ΤΙ ΕΖΗΛΕΥΣΕΝ Η ΛΕΟΝΟΡΑ

(Διὰ μικρὰ παιδιὰ)

Διατίερος ἀπὸ ὅλα τὰ παιγνίδια καὶ τῆς κοῦκλῆς της ἡ μικρὰ Λεονόρα ἠγάπα καλλίτερον τὸ μικρὸ τῆς ψιφινάκι.

Τὸ ψιφινάκι ἦτο ἕνα μικρὸ γατάκι· δὲν εἶχεν ἀναβῆ ἀκόμη εἰς τὰ κεραμίδια, δὲν εἶχε κανὲν ὁμοίον του, διότι δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη τὴν γειτονεῖα,

οὐδὲ εἶχεν ἀναμιχθῆ με' κακὰς συναναστροφάς.

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς!

Δὲν ἐφρόντιζε διὰ τίποτε· ὅλα τὰ εὕρισκεν εἰς τὸν οἶκόν της· ἄς ἦνε καλὰ ἡ μικρὰ κυρία της, ἡ καλὴ Λεονόρα, ἡ ὁποία προετίμα νὰ μὴ φάγῃ αὐτὴ παρὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ γατάκι της νηστικό!... Θεὸς φυλάξοι!

Τὴν ἀφῆσε ποτὲ αὐτὴν ἡ μαμά της νηστική; Ὅχι!... Λοιπὸν καὶ αὐτὴ εἶχε καθῆκον νὰ φροντίξῃ διὰ τὸ καλὸ τῆς ψιφινάκι...

Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τοῦτο ἴσως θὰ κοιμᾶται ἀκόμη!... Μὰ τί εὐτυχία!... Ναι! κοιμᾶται ἀξένοιαστο, χωρὶς καμμία συλλογὴ, χωρὶς νὰ φροντίξῃ καὶ αὐτὸ διὰ τίποτε, διὰ τίποτε!

Τοῦτο τὸ εἶχε παρατηρήσει μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ Λεονόρα, καὶ εἶπε με' ζήλεια μεγάλη καὶ με' παράπονον εἰς τὴν μαμά της:

— Ἄχ! μαμά μου! γιατί νὰ μὴν ἤμουν καὶ ἐγὼ ὅταν τὸ μικρὸ ψιφινάκι; νὰ κοιμᾶμαι ὅταν θέλω, νὰ τρώγω ὅταν πεινῶ; νὰ μὴ με' ἐνοχλῇ κανεὶς!...

— Ὅχι, ὄχι, μικρὰ μου Λεονόρα!... Μὴ ζηλεύης τὸ μικρὸ τὸ ψιφινάκι· αὐτὸ θὰ ἦνε πάντοτε ὅπως καὶ τώρα· θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν ἀνάγκην σου· θὰ περιμένῃ νὰ τῷ δώσης σὺ φαγητόν... Θὰ ἦνε συνειθισμένον εἰς τὴν τεμπελιά· καὶ τέλος, πάντοτε θὰ ἦνε ψιφινάκι, θὰ ἦνε ζῶον τετραπόδον.

Μὴ ζηλεύης τὴν ὀκνηρίαν... ἀπόφευγέ τὴν ὅσον δύνασαι· ἀπόφευγέ τὴν πολὺ, παρὰ πολὺ!...

Ο ΠΑΠΥΡΟΣ

ΦΟΥ' ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔγραφον με' κεντητήριον ἐπὶ ἀββακίῳν ἡλειμμένων με' κηρὸν, οἱ Ἀρχατοὶ μετεχειρίζοντο κατόπιν σάνδιαν ἢ δερμάτα προητοιμασμένα καταλλήλως διὰ νὰ γραττώσιν ἐπ' αὐτῶν τοὺς χαρακτῆρας διὰ χρώματος μαύρου.

Τέλος μετεχειρίσθησαν τὸν πάπυρον.

Ὁ πάπυρος εἶναι μέγας κάλαμος, ὁ ὁποῖος φέεται εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῶν βλατωδῶν ὄχθων τοῦ Νείλου.

Τὸν ἐκοπτον κατὰ μήκος, εἰς λεπτὰς γέτας, τὰς ὁποίας ἐποθετοῦν κατὰ πλάτος ἐπὶ μίξας τραπέζης. Ἐπὶ τῆς πρώτης γέτας ἠπλώνον ἄλλην λοξῶς, οὕτως ὥστε τὰ νήματα τῆς μίξας ἐπήγαγον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὰ νήματα τῆς ἄλλης ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐκόλλων τὰ φύλλα με' ὕδωρ τοῦ Νείλου θολὸν ἢ με' κόλλαν, τὰ ἔθετον εἰς τὸ πιεστήριον καὶ κατόπιν τὰ ἐξέθετον εἰς τὸν ἥλιον, ὅπως ξηρανθῶσιν. Ἐπετύγγανον οὕτω φύλλα εὐλύγιστα καὶ ἐλαφρὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔγραφον διὰ καλάμου κεκομμένου σχεδὸν καθ' ὅμοιον τρόπον με' τὰς πέννας, τὰς ὁποίας κατασκευάζομεν ἐκ πτερῶν τῆς χήνας, καὶ ὅμοιον με' ἐκείνας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται ἀκόμη τὴν σήμερον οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἦτοι οἱ Ἀραβῆς καὶ

οι Τούρκοι, διὰ νὰ γράψωσιν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοὺς χαρακτῆρας τῆς γλώσσης των.

Ὁ πρὸς γραφὴν πάπυρος κατασκευάζεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν, τὸ δὲ ἑμπόριον αὐτοῦ εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἔρ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ γνωστοῦ κόσμου.

Τὰ προσωρισμένα διὰ γραφὴν φύλλα τοῦ παπύρου ἦσαν πολὺ στερεὰ. Εὐρέθησαν πάπυροι χρονολογούμενοι πλέον τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν, οἱ ὅποιοι διετηροῦντο ἀριστα.

Τὸν κατασκευάζον ἄλλοτε εἰς σχῆμα βιβλίων ὁμοίων μὲ τὰ ἰδικὰ μας, καὶ ἄλλοτε εἰς μικροὺς κυλίνδρους κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐκόλλων πολλὰ φύλλα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἔγραφον μόνον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος αὐτοῦ. Τὰ ἐδίπλωνον κατόπιν τριγύρω εἰς μίαν ράβδον, τῆς ὁποίας τὰ δύο ἅκρα ἦσαν ἐστολισμένα μὲ πολύτιμα ξύλα ἢ μὲ

ἐλεφαντόδοντα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο τούτων ἄκρων ἔθετον τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο ἀμέσως ὅταν τὸ ἄκρον τοῦτο ἦτον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἐξῆς. ἐνὸς ὁ κύλινδρος ἦτο τεθειμένος εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ὅταν ἤθελον τοῦναντίον νὰ κατασκευάσωσι βιβλία τετραγώνια ὡς τὰ ἰδικὰ μας, ἔδενον ὅλα τὰ φύλλα ὁμοῦ καὶ ἔγραφον ἐπὶ τῶν δύο μερῶν τοῦ φύλλου.

Τὸν πάπυρον διεδέχθη ἡ περγαμνὴ, κατασκευασμένη ἐκ δερμάτος μοσχαρίων ἢ προβάτων.

Ἐνομάσθη δὲ περγαμνὸς χάρτης ἀπὸ μίαν πόλιν τῆς Μικρῆς Ἀσίας, τὴν Πέργαμον, ὅπου ἤρχισεν ἡ νέα αὐτὴ βιομηχανία. Οἱ Πτολεμαῖοι, βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἀπηγόρευσαν τὴν ἐξαγωγήν τοῦ παπύρου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΜΗ ΤΟ ΕΥΠΝΑΤΕ

✦ Ἀπέκαμε τὸ δόστυχο ἔτοός δρόμονο νὰ γυρίζη, ἢ συμφορὰ του, ἔστην καρδιά, σκληρὰ τὸ βασανίζει, καὶ ἐκεῖ ἔς τοῦ δρόμονο τὴ γωνιά, μὲ μάτι δακρυσιμένο, ἀπεκοιμήθη, ἔρημο, γυμνὸ, δοστοχισιμένο.

Δὲν ἔχει μάνα τὸ φτωχὸ, γλυκὰ νὰ τὸ κοιμήση δὲν ἔχει στρώμα μαλακὸ, τὸ μάτι του νὰ κλείσῃ καὶ ὅμως εἰς τὰ χεῖλη του κρυφὴ χαρὰ πλανᾶται· ἀφήσατέ το τὸ ὄργαρό, καλὰ γλυκοκοιμᾶται!

Ἴσως θὰ βλέπῃ τὸ φτωχὸ, πῶς σὲ μητρὸς ἀγκάλῃ, κλείνει γλυκὰ τὸ μάτι του καὶ γέρνει τὸ κεφάλι, ἴσως σὲ στρώμα μαλακὸ νὰ βλέπῃ πῶς κοιμᾶται! Μὴ τὸ ξεπνᾶτε ἔ' ὄργαρό, ποτὲ μὴ τὸ ξεπνᾶτε.

Μὴ τὸ ξεπνᾶτε ἔ' ὄργαρό, ποῦ γέρνει ἀποσταμένο, μέσα ἔς τοῦ δρόμονο τὴ γωνιά γυμνὸ καὶ πεινασμένο, ὁ πόνοσ καὶ ἡ ὄργαρία του, τοῦ κλείσατε τὸ μάτι καὶ ἀποσταμένο ἔγειρε σὲ μὴ γωνιά κομμάτι.

ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὰ δένδρα ἔχουσι σπουδαιοτάτην ἀποστολήν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἄνευ αὐτῶν ἡ ζωὴ θὰ ἐξίλειπε μετὰ παρέλευσιν 800 περίπου χιλιάδων ἐτῶν. Διότι διὰ τῆς κανονικῆς αὐτῶν λειτουργίας δὲν ἀφίνοσιν νὰ πληρωθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ ἀνθρακικὸν ὄξύ, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα θὰ ἀπέθνησκον ἐξ ἀσφυξίας.

Ἡ ζωὴ θὰ ἦτον ἀδύνατος ἄνευ τοῦ ὀξυγόνου, τὸ ὅποσον τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ ἐκπνέουσιν, ἡμεῖς δὲ εἰσπνέομεν.

Συμβαίνει δὲ τὸ ἐξῆς παράδοξον φυσικὸν φαινόμενον. Τὰ δένδρα τὴν μὲν ἡμέραν ἀπορροφῶσι τὸ ἀρ' ἡμῶν καὶ τῶν ζῶων ἐξερχόμενον διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἀνθρακικὸν ὄξύ,

ἐκπνέουσι δὲ ὀξυγόνον, τὸ ὅποσον ζωογονεῖ ἡμᾶς, τὴν δὲ νύκτα ἀντιστρόφως, ἐκπνέουσιν ἀνθρακικὸν ὄξύ.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει τὴν αὐτὴν περίπου πάντοτε ἀναλογίαν ἀνθρακικοῦ ὀξέως καὶ ὀξυγόνου.

Ἐντὸς τούτου τὰ δένδρα προκαλοῦσι τὴν βροχὴν καὶ καθιστοῦσι τὸν δι' αὐτῶν κατὰ τὸ θέρος, διερχόμενον ἀέρα δροσερώτερον. Παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς ὄψωρα, τὴν σκιάν των, εὐεργετικωτάτην διὰ τὸ θέρος καὶ τὰ ξύλα των, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζομεν τὰς οἰκίας, τὰ πλοῖα, τὰ ξύλινα σκευῆ κτλ.

Δι' ὅλας λοιπὸν αὐτάς τὰς εὐεργεσίας δὲν πρέπει νὰ περιποιοῦμεθα αὐτὰ καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ τὰ καταστρέφωμεν;

ΑΛ. Ν. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Γίνου ὠφέλιμος εἰς τοὺς ὁμοίους σου.
- Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς.
- Ἡ κακία καὶ ἡ μοχθηρία εἶνε πρόξενον δυστυχίων.
- Ἐσο πάντοτε δίκαιος καὶ φιλελήθης.
- Ὁφείλεις νὰ σέβησαι τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων.
- Ἡ ἐγκράτεια διατηρεῖ τὴν υγείαν.

- Τῆρει ἀπαρσιβιάτως τὸν λόγον σου.
- Ἡ κόσμιος συμπεριφορὰ τῶν νέων κάμνει αὐτοὺς νὰ τιμῶνται ὑπὸ τῶν ἄλλων.
- Ἡ ἀσιωτεία καὶ ἡ φιλαργυρία καταστρέφουν καὶ ἐξευτελίζουσι.
- Πᾶσα ἀλαζονεία εἶναι ἀνόητος.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

(Ἰδε προηγούμενον τεῦχος)

Ἡ Μαρία ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἔλεγον αἱ γυναῖκες. «Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν ἰερώναξ! ζῆ ἀκόμη! ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν μεταφέρωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὴν κλίνην τῆς· βοηθήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν μεταφέρωμεν, βοηθήσατέ με!»

Αἱ γυναῖκες τῆς Βρεττάνης ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν των εἰς σημεῖον ἀπεπιστίας, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ προξενῶσι λύπην εἰς τὴν κόρην, ἐσήκωσαν τὸ ἀκίνητον σῶμα τῆς γραικῆς Βανταελ, καὶ τὸ ἔφεραν μέχρι τῆς οἰκίας· ἐκεῖ τὴν ἐξέδυσαν καὶ τὴν ἔθεσαν εἰς τὴν κλίνην, μίξ δὲ τῶν γειτόνων ἔσπευσαν νὰ φωνάξῃ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς, ὁ ὅποιος ἐπαίξεν εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ τὸν στείλῃ νὰ ζητήσῃ τὸν Πέτρον. «Ὅχι, ὄχι! λέγει ἡ Μαρία, δὲν θὰ ὑπάγῃ πολὺ γρήγορα· περιμείνατε μίαν στιγμὴν.» Ἐλαβε τεμάχιον χαρτίου καὶ ἔγραφεν ἑπάνω: «Ἀγαπητέ μοι πάτερ, ἡ μαμά μου ἔπεσεν σχεδὸν ἀποθνήσκουσα, ἔλθε ἀμέσως μετὰ τοῦ ἱατροῦ», κατόπιν ἐδίπλωσε τὸ χαρτίον εἰς τέσσαρα καὶ ἰερώναξ τὸν Κετέρ. «Κετέρ, πήγαινε τοῦτο εἰς τὸν πατέρα, γρήγορα!» Ὁ Κετέρ, ὁ ὅποιος ἐστέναξεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἔβγαλε δύο τρεῖς φωνὰς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἠννόησεν· ἔλαβε τὸ χαρτίον εἰς τοὺς ὀδόντας του καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν γηραιῶν κνημῶν του· μετὰ τινας στιγμὰς δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον.

Ὁ χρόνος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κετέρ, ἰεράνη εἰς τὴν Μαρίαν πολὺ μακρὸς. Ἡσθάνετο ὅτι ὅλα αὐτὰι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶχον συναχθῆ ἐκεῖ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη συνεβούλευε καὶ ἐν ἱατρικόν, ἐμελλον νὰ προσενηύσωσι κακὸν εἰς τὴν μάμμην τῆς· ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο

νὰ τὰς ἀποπέμψῃ ἐκεῖθεν αὐτῇ, πτωχὸν παιδίον δώδεκα ἐτῶν; Δὲν θὰ τὴν ἤκουον.

Ἐνθ' ἐσκήπτετο ταῦτα, ἤκουσε σκύλον γαυγίζοντα καὶ ὤρμησεν ἔξω· ἀνεγνώρισεν τὴν φωνὴν τοῦ Κετέρ. Ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ὁδὸν, δύο ἄνθρωποι ἐπροχώρουσαν μὲ μεγάλα βήματα.

Ἡ Μαρία εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἰδοὺ ὁ ἱατρός, λέγει. Ὁ Κετέρ ὑπῆγε καὶ τὸν ἐζήτησε.

Αἱ λέξεις αὐταί: «Ἰδοὺ ὁ ἱατρός, ἔκαμν νὰ παύσουν ὅλα αἱ συνομιλίαι καὶ ν' ἀπομακρυνθῶσιν ὅλιγον ἐκ τῆς κλίνης αἱ γυναῖκες, διὰ ν' ἀφήσωσι τὴν δίοδον ἐλευθεράν.

Ὁ ἱατρός εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον ἀπεμάκρυνε κατ' ἀρχὰς ὅλους διόλου τὰς γυναῖκας καὶ ἦνοιξε τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου. Κατόπιν ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὴν ἀσθενή, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓνα ἐπίδεσμον καὶ μίαν ὄργανοθήκην, ἐξέλεξεν ἐν νυστέρειον, ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπεζῆς ἐν πινάκιον καὶ ἔκαμιν εἰς τὴν ἀσθενὴ φλεβοτομίαν. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀσθενὴς ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεστίναξε δυνατὰ.

— Ἐμπρός, πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν, λέγει ὁ ἱατρός κ. Κερνολέκ· τώρα θὰ τὴν περιποιηθῶμεν διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ καὶ δευτέρᾳ ἀποπληξία. Ἄβριον

εἶναι Κυριακὴ, σὺ Πέτρε θὰ εἶσαι ἐλεύθερος ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ θὰ εἰμφορῆς νὰ μείνης εἰς τὸ πλευρόν τῆς· τὴν δὲ Δευτέραν θὰ προσπαθήσῃς νὰ εὔρης μίαν νοσοκόμον, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐξηγήσω τί πρέπει νὰ κάμῃ.

— Ἐγὼ, θὰ ἐννοήσω καλῶς κύριε! λέγει ἡ Μαρία.

— Σὺ μικρὰ μου, Τωόντι, εἶσαι ἀρετὰ περιποιητικὴ, διὰ νὰ γείνησιν μίᾳ καλῇ νοσοκόμῳ· ἀλλὰ δὲν θὰ ἔγῃς τὴν δύναμιν νὰ σηκώνης τὴν μάμμην σου. Σὺ συνέλαβες τὴν ἰδέαν νὰ στείλῃς τὸν σκύλον;

Μ. ΓΟΥΡΝ
Εἰς ἀπομνηστικὰ Πέτρος
(Ἐκ τοῦ Δευτέρου τεύχους)

— Μάλιστα, κύριε.
— Λαμπρά ιδέα! Βλέπεις, μικρά μου, έσωσας τήν ζωήν τῆς μάμμης σου· κάνεις άνθρωπος δέν θά ἠδύνατο νά ἔλθῃ τόσο γρήγορα, ὅσον ὁ σκύλλος, καί θά ἤρχόμην ἐδῶ πολὺ ἄργά.»

Ὁ Πέτρος, ὅπως συγκινημένος, εἶλκυσε τήν μικράν πρὸς ἑαυτὸν καί τήν ἠπάσθη ἐπὶ μακρόν· ἐσκέπτετο τήν νύκτα τοῦ χειμῶνος, κατὰ τήν ὁποίαν εὔρε ταύτην ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ κυρία Βαντάελ συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς ἑαυτήν καί ἐμειδιάσεν εἰς τὸν Πέτρον καί εἰς τήν Μαρίαν· ἀλλ' ὅταν ἐδοκίμασε νά τοῖς ὁμιλήσῃ, δέν ἠδυνήθησαν νά τήν ἐνοήσωσι.

«ὦ! κύριε, δέν θά δυνήθῃ ἄρα γε πλέον νά ὁμιλῇ; ἠρώτησε σιγᾷ σιγᾷ τὸν ἱατρὸν ἡ Μαρία καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου.»

— Θά ὁμιλήσῃ ἀργότερα, παιδί μου· πρὸς τὸ παρὸν ἡ γλῶσσα εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ παραλελυμένη, ὅπως καί ὅλον τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν· ἀλλὰ ἀργότερον θά ἐπανέλθωσιν εἰς τήν προτέραν τῶν καταστάσιν· ἔχετε θάρρος.»

Ναί! Ἰάσος ἔπρεπε νά ἔχῃ ἡ μικρὰ Μαρία τὰς ἡμέρας ἐκείνας, διότι ἡ κυρία Βαντάελ ἔμεινε παράλυτος καί ἐπομένως δέν ἠδύνατο νά κινήθῃ ἀπὸ τῆς κλίνης.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰδείξεν ἡ ὄρφανὴ Μαρία εἰς τὸν Πέτρον πόσον ἤξιζεν· οὗτος δέ, ὅστις κατ' ἀρχὰς εἶχε ζητήσῃ ἀδειαν ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου διὰ νά περιποιήται τήν μητέρα του, ἠνόησε μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ μικρὰ τήν περιποιεῖτο καλλίτερον αὐτοῦ. Ὅταν ἔπρεπε νά μετακινήσῃ τήν ἀσθενῆ ἐπειδὴ δέν ἠδύνατο μόνη νά τὸ κατορθώσῃ, ἐκάλεε μίαν γείτονα διὰ νά τήν βοηθήσῃ· καί διὰ πᾶν ὅ,τι ἀπῆτει μόνον ἐπιδειξίοντα ἦτο ἡ ἱκανωτέρα νοσοκόμος διὰ τὴν γραῖαν Βαντάελ, τὴν ὁποίαν περιποιεῖτο μετὰ προσοχῆς καί γλυκύτητος, ὀλισθαίνουσα εἰς τὸ δωμάτιον χωρὶς νά κάμῃ οὔτε θόρυβον ποντικῶν, ἐν ᾧ εἰς τὸν Πέτρον συνέβαινε πολλάκις νά κτυπᾷ τὰ πινάκια μετὰ τὰς κατασρόλας, καί νά παρᾶγῃ θόρυβον φοβερόν, ὃ ὁποῖος ἔκαμνε τήν ἀσθε-

νῆ νά τινάσσῃται εἰς τὴν κλίνην τῆς. Παρετήρησε λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία του δέν ἦτο ἀναγκαῖα εἰς τὴν οἰκίαν, καί ἐπανέλαβε τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν του· ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καί διὰ τοῦτο δέν ἠδύνατο νά τὴν διακόψῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν.

Ἀλλὰ πόσον ἔσπευδε, τὸ ἑσπέρας, νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κεραντρέχ! Ἐπλησίαζε τὴν οἰκίαν μετὰ πάλλουςαν καρδίαν· ἐὰν εὔρισκε τὴν μητέρα του πλειότερον ἀσθενῆ; !! Ἄλλ' ὄχι· ἡ Μαρία τὸν ἐπερίμενον εἰς τὴν θύραν· αὐτὴ ἄμα τὸν ἔβλεπε, τῷ ἔκαμνε σημεῖον ὅτι ὅλα πηγαινούν καλὰ, ὃ δὲ Κετὲρ ἔστρεγεν εἰς συνάντησίν του. Ἡ Μαρία τότε τὸν ἐπλησίαζε καί τῷ ἔλεγε πῶς ἑσπέρασεν ἡ ἡμέρα.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μαρία εἶχε ψάλλει ἄσμά τι εἰς τὴν κυρίαν Βαντάελ καί αὐτὴ ἐμειδιάσε καί τῇ εἶπε πρὸς τοῦτοίς: «ἀκόμη!» ἡ δὲ Μαρία τῇ ἔψαλλε τότε ὅλα τὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα εἴξευε. Ἡ μάμμη ἐπήγαινε καλλίτερα· ἦτο βέβαιον· θά ἠδύνατο ἐντὸς ὀλίγου νά σηκωθῇ καί νά περιπατῇ ὅπως ἄλλοτε.

Πτωχὴ μικρὰ Μαρία! ὅποσον ἠπατάτο! Οὐδέποτε πλέον ἡ κυρία Βαντάελ θά ἠδύνατο ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ τῆς νά περιπατῇ εἰς τὴν ὠραίαν ὄδον τῆς Λοριάν, οὔτε νά ἐπανίδῃ τὰς μαγευτικὰς ὄχθας τοῦ Σκόρο, οὔτε τὰς πετρώδεις ὁδοὺς, ὅπου εἶχε τόσας φορὰς ὀδηγήσει τὴν Μπικέτην διὰ νά βοσκήσῃ, ὅταν αὐτὴ ἦτο ἡ τροφὸς τῆς Μαρίας! Ἐν τούτοις δέν ἔμεινε ἀκίνητος καί ἄρως ὅπως ἦτο κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς προσβολῆς. Ἡ ὁμιλία βαθμηδὸν τῇ ἐπανήλθε, καθὼς καί ἡ συνήθης κίνησις τῆς χειρὸς τῆς· ἠδυνήθη, στηριζομένη εἰς τὸν Πέτρον, νά πηγαινῇ ἀπὸ τὴν κλίνην εἰς τὴν παλαιὰν πολυθρόναν τῆς· ἠδυνήθη ἐπίσης νά πλέκῃ ὀλίγον ὄχι ὅμως τακτικῶς καί κανονικῶς ὡς ἄλλοτε· δέν ἠδύνατο ὅμως νά βεβιάσῃ, ἢ νά κάμῃ καμμίαν ἐργασίαν τῆς οἰκίας· Ἡ ζωὴ τῆς ἐνεργεῖται εἰς τελειώσει πλέον δι' αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb).

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο,ΤΙ ΣΠΕΙΡΕΙΣ, ΘΑ ΘΕΡΙΣΗΣ

Ἐπὶ τὸν τίτλον καί τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω παροιμίας νά συντάξῃ εἰς γλῶσσαν καθαρὰν καὶ εὐληπεῖον διήγημα φέρον ὡς ἐπιμύθειον αὐτὴν τὴν παροιμίαν.

ΟΡΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ διήγημα πρέπει νά μὴ ὑπερβαίῃ τοὺς πεντήκοντα στίχους· δημοσιευόμενον δηλαδὴ νά καταλάβῃ ἡμίσηται σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ.

Πρέπει νά ἦνε εὐαναγνώστως γεγραμμένον ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου, νά φέρῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα, τὸν τόπον καί τὴν ἡλικίαν τοῦ γράψαντος.

Ὁ στέλλων πρέπει νά ἦνε κατώτερος τῶν 17 ἐτῶν καί νά ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομὴν του.

Θά κριθῶσιν ὅσα διηγήματα ληφθῶσι μέχρι τῆς 15ης τοῦ ἐπομένου μηνὸς Μαρτίου.

Τὸ βραβευθὸς διήγημα θά δημοσιευθῇ εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ γράψαντος, ἐὰν ἀποστείλῃ αὐτὴν μετὰ τὸ διηγηματικόν. Ἐκτὸς τῆς τιμῆς ταύτης θά δοθῇ τῷ βραβευθέντι καί ὁ ἄσος τῶνος τοῦ Περιοδικοῦ.

Θά ἐπαινεθῶσι τὰ μετὰ τὸ δημοσιευθὲν διήγημα ἄξια ἐπαίνου, εἰς δὲ τοὺς ἐπαινεθέντας θά δοθῇ ἀνὰ ἕν *Λεύκωμα* τοῦ Περιοδικοῦ.

Θά δημοσιευθῶσι δὲ ταυτοχρόνως καί τὰ ὀνόματα πάντων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

ΕΝ Τῷ ΣΧΟΛΕΙῳ

Ἐμδαιτήριον

Ἐμπρός· ὁ κώδων μᾶς καλεῖ
εἰν' ὦρα μαθημάτων·
σπεύδου· οἱ παῖδες οἱ καλοὶ
εἰς τὰ καθήκοντά των.

Ἐναρκτηριον

Πρὶν τὸ μάθημα ἀρχίσῃ,
εὐταξία, προσοχὴ·
φῶς Θεοῦ ἅς ἐκκητήσῃ
ἡ ἀθῶα μας ψυχὴ.

Προσευχὴ

Θεέ, Πάτερ φωτοδότα,
ποιήσον· μας εὐμαθεῖς,
φωτισόν· μας μετὰ φῶτα
τῆς παιδείας τῆς ὀρθῆς. Κ. Διαλεισιμᾶς

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ὁ μικρὸς Κοκορομυαλάκης ἐπαίτεϊ.
Κύριός τις τὸν πλησίαζε καί ἀφοῦ τοῦ
ἔδωσεν ἐλεημοσύνην, τὸν ἔρωτᾷ:
— Ἐγείσ πατέρα;
— Ὅχι.
— Μητέρα;
— Οὔτε.
— Ἄν, τότε πῶς δέν πηγαινεῖς εἰς κἀνὲν
κατάστημα διὰ νά ἐργασθῆς, ἀλλὰ γυρίζεις
εἰς τοὺς δόμους;
— Μὰ, κύριε, θέλω νά πηγαινῶ καθὲς
ὥρα εἰς τὸ σπῆτι, διὰ νά μὴ με γροισθῇ
τίποτε ὁ πατέρας μου καί ἡ μητέρα μου.
Ἐστάλλῃ ὑπὸ Μπαῦ-Μπούμ.

Ἐν τῷ Σχολείῳ:
Διδ.— Κώστα, ἀπὸ τί καί τί συγκρατεῖται ὁ
ἄνθρωπος;
Κώστας.— Ἀπὸ στόμα, οὐτῆ, μάτια,
αὐτία, πόδια καί χεῖρα.
Ἐστάλλῃ ὑπὸ Ἀγγελόστου Πέτρας.
* * *
— Τί ἀγαπᾷς, Νίκο, περισσότερο; τὴν
νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν;
— Τὴν νύκτα.
— Καί διατί;
— Διότι μάλιστα νυκτώσῃ πηγαινῶ νά κοι-

μηθῶ, ἐνῶ μάλιστα ἐξημερώσῃ πηγαινῶ εἰς
σχολεῖον.
Ἐστάλλῃ ὑπὸ Δρόσου τῆς Προίας.
* * *
Ὁ μικρὸς Σταῦρος διηγεῖται εἰς τὴν Νί-
τσαν, ὅτι γῆρας τὸ ἑσπέρας ἔβλεπεν εἰς τὸ
ὄνειρόν του ὅτι τὸν ἐκρέμασαν καί ὅλην τὴν
νύκτα ἔκλειεν εἰς τὸν ὕπνον του.
Καί ἡ μικρὰ Νίτσα:
— Μὰ ἀφοῦ ἔβλεπες τόσον κακὸ ὄνειρον
ὅσατί δέν ἐξυπνοῦσες προτοῦ νά σε κρεμά-
σουν;
Ἐστάλλῃ ὑπὸ Πέτρου Βαντάελ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

126 Ἀίνεγμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
δύο γείτονας χωρίζω·
ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
ἄκου γῆς εὐθὺς θά γείνω
καί νά με εὐρῆς ἐλπίζω.

Ἐστάλλῃ ὑπὸ Πέτρου Βαντάελ.

127 Ἀίνεγμα

Εἰς τὰ πρέβια μ' εὐρίσκεις
ὅπως εἶμαι ἐὰν μείνω·
ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
ἄκρωτῆριον θά γείνω.

Ἐστάλλῃ ὑπὸ Μικροῦ Διασκάλου.

128 Ἀίνεγμα

Ἄκου γῆς, ὦ φίλε, εἶμαι
κι' ἄκου γῆς πάλιν θά γείνω,
ἂν τὸ ἥμισυ θά μείνω.

Ἐστάλλῃ ὑπὸ Α. Πολυκράτους.

129 Ἀίνεγμα

Εἶμαι ὄρο· καί με 'ξέουεις'
τοῖα γράμματα ἂν γάσω
ἐξ ἀρχῆς, εὐθὺς ἄλλασσω·
πλὴν καί πάλιν θά με εὐρῆς
φιλιτάτε μοι, ἂν θαλήσῃς
εἰς τὰ ἄκρα τῆς θαλάσσης
τὴν Ξηρὰν νά ἐρευνησῃς.

Ἐστάλλῃ ὑπὸ Μικρῆς Ἀνθοπούλου.

130 Ἀίνεγμα

Σήμερα δέν εἶμαι φίλε
οὔτε γῆς· λοιπὸν τί εἶμαι;
Ἄν τὰ δύο ἀρχικά μου,
ἀφαιρέσῃς γράμματά μου,
ἄκρωτῆριον θά εἶμαι.

Ἐστάλλῃ ὑπὸ Μικρῆς Δειλῆς.

Λύσεις ἀσκήσεων Α' τεύχος

121) Ζω-Ν=ζώνη.—122) Αὐλός=κύ-
λῆ.—123) Ρῶνυμι=Ρ, Ν, Μ.—124) Πο-
λέμι μετὰ Ρωμαίων οὐχί μετὰ ἄλλων.—125)
Ἡ πόλις Θέρμη.
Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιευθῆσονται
μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ
εἰς τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

ΛΕΥΚΩΜΑ « ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ »

Ἐπενθυμίζοντες πρὸς τοὺς μὴ ἀγοράσαντας εἰςέτι τὸ «Λεύκωμα», ὅτι πρέπει ν' ἀναγνώ-
σωσιν αὐτὸ πάντες, ἀναγράφομεν ἀντὶ πάσης συστάσεως τὰς κρίσεις τοῦ Ἀθηναϊκοῦ μόνου τύπου.

— Ἐξεδόθη καλλιτεχνικῶς τετυπωμένον ἐπὶ ἐλεκτοῦ
χάρτου ἐκ 32 σελίδων μεγάλου δοῦ σχήματος τὸ τοσοῦ-
τον ἀναμενόμενον παρὰ τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τοῦ *Λεύ-
κωμα* τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ὑπὸ τῶν κκ. Μ. Ε.
Κανακάκη καί Ν. Α. Κοτσελοπούλου. Τὰ ἐν αὐτῷ δημο-
σιευόμενα ἔργα τῶν διαπρεπῶν λογίων κκ. Α. Παράσχου,
Γ. Ἰσιδ. Σκυλίση, Ἰωακείμ Βαλαβάνη, Δ. Βαρδουλιώτη
Κ. Φ. Σκόκου, Μ. Κανακάκη, Ζαχαρούλας Λαμπῆ, Ν.
Κοτσελοπούλου, Δ. Τζαχοπούλου, Γ. Λαυράκη, Γ. Βο-
λικοῦ, Ν. Κανακάκη, Κ. Διαλεισιμᾶ, κλπ, καθιστῶσιν
αὐτὸ ἀριστον ἐντύπωμα καί ἀπαράτιτον διὰ πᾶσαν οἰ-
κογένειαν ἐπιθυμοῦσαν νά διέλθῃ εὐφροσύνης ὥρας. Πω-

λεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Περιοδικοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βησ-
ταρίωνος ἀριθ. 6. ἀντὶ δραχμῆς. (Ἐπιθεώρησις).
— Ὡμορρο, Ζουμπουρούδικο ἐξεδόθη τὸ *Λεύκωμα*
τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, ὑπὸ τῶν
φιλοκάλων διευθυντῶν αὐτοῦ κκ. Μιχ. Ε. Κανακάκη καί
Ν. Α. Κοτσελοπούλου, τῇ συνεργασίᾳ καί ἄλλων τῶν
παρ' ἡμῶν λογίων, ἀληθῆς «οἰκογενειακῶν ἀνάγκων», τερ-
πνότατον, ἠθικώτατον, ὠφελιμώτατον ὡς ἐπιγράφεται.
Θά ἦνε ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν ἀναγνώστων του καί διὰ
πολλοὺς μεγάλους πνευματικῶν ἐντύπωμα. Ἀφιερώσει
δ' αὐτὸ οἱ ἐκδόται του, εἰς τὴν κ. Ἀχιλλέα Παράσχου
οὗ τὴν εἰκόνα προτάσσομεν ἐν αὐτῷ. (Νέα Ἐφημερίς).

— Ἀληθῶς πρωτοφανές, ποικιλώτατον εἰκονογραφη-
 μένον ἐκ τριάκοντα δύο σελίδων μεγάλου σχήματος ἐπὶ
 χάρτου ἐρυθροῦ, στερεοῦ καὶ στίλβοντος ἐξεδόθη τὸ **Λεύ-
 κωμα** τοῦ μοναδικοῦ παρ' ἡμῖν «Παιδικῦ Περιοδικοῦ». Οἱ ἐκδότες του κ. κ. Ν. Α. Κοτσελόπουλος καὶ Μ. Ε. Κανακάκης ἐφρόντισαν νὰ γραφῶσιν ἐν αὐτῇ ἔργα τῶν
 διακεκριμένων παρ' ἡμῖν λογιῶν καὶ ποιητῶν καταλλη-
 λότατα ν' ἀναγνωσθῶσι παρὰ παντός ἀδικηρίτως ἡλι-
 θίας. Σπεύσατε ὅλοι νὰ τὸ ἀποκτήσητε. (Πρωτῶ).

— Συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς
 καὶ ἀναγνώσταις τὸ **Λεύκωμα** τοῦ «Παιδικῦ Πε-
 ριοδικοῦ». Εἶνε ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως διὰ τὴν ἐκ-
 λεκτὴν καὶ ποικίλην ὕλην, ὡς καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν του
 ἐκτύπωσιν. Περιέχον ἔργα συνεργατῶν αὐτοῦ, εἶνε ἀπα-
 ραίτητον διὰ πάντα οἰκογενειάρχην ἐπιθυμοῦντα νὰ ἀπο-
 κτήσῃ ἀριστον ἐντύπωμα. (Συλλογος).

— Κομψότατον, ἄκρως φιλόκαλον καὶ πλούσιον εἰς
 ὕλην ἐξεδόθη τὸ μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας ἀναμενό-
 μενον **Λεύκωμα** τοῦ «Παιδικῦ Περιοδικοῦ» περιέ-
 χον ἔργα διακεκριμένων παρ' ἡμῖν λογιῶν. Τὸ διήλθωμεν
 εὐχαρίστως καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ
 εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας· τιμᾶται ἀντὶ **δραχμῆς**
 μόνον. Ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ προσφέρωσιν ἀριστον ἀνά-
 γνωσμα εἰς τὰ τέκνα τῶν ἑσπεύσων νὰ ἀγοράσων τὸ
Λεύκωμα τοῦ «Παιδικῦ Περιοδικοῦ». (Χώρα).

— Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ τυπογραφείου Νικ. Γ. Ἰγγλέση
 τὸ **Λεύκωμα** τοῦ «Παιδικῦ Περιοδικοῦ», ἐπὶ τῷ
 νέῳ ἔτει ὑπὸ Μιχ. Ε. Κανακάκη καὶ Ν. Α. Κοτσελο-
 πούλου. Τὸ **Λεύκωμα** τοῦτο, ἀποτελοῦν κομψὸν τεῦ-
 χος ἐκ 32 σελίδων ἀποτελεῖ ἀληθῶς οἰκογενειακὸν ἀνά-
 γνωσμα τερπνιώτατον, ἠθικώτατον καὶ ὠφελιμώτατον,
 τιμᾶται δὲ ἀντὶ **δραχμῆς**. (Ἔρα).

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ἡ ἐν Ναυπλίῳ νέα φίλη μου Πηνελόπη Γ. Μερκούρη
 ἀντὶ παντός ἐπαίνου ὑπὲρ τοῦ «Παιδικῦ Περιοδικοῦ» μοὶ ἔστειλε
 τὸ εἶξ ἁπλοῦς.

Ἡ καλὴ δασκάλισσά μου μ' ἔγραψε σ' ὄραϊο φύλλον
 «συνδρομητρίαν, γὰρ τοῦτο εἰς αὐτὴν πολλὰ ὠφέλιμα»
 Σὲ εὐχαριστῶ ἀγαπητῇ μου, καὶ σοὺ στέλλω χίλια φιλήματα·

Περαισιτικὰ σοὶ εὐχομαι, ἀγαπητῇ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Προ-
 φυλάξου καλὰ καὶ ἡ ἰμφοῦ ἐν τῇ ζωῇ σου πέρασῃ πολὺ γρήγορα.
 Ἡ εὐχὴ σου ἐξεπληρώθη, διότι ἀναρθμητοὶ εἶνε οἱ νέοι φίλοι μου.

Πολὺ σοὶ εὐχαριστῶ, ἀγαπητῇ Μαρίᾳ Θεογάρῃ, διὰ τὸν
 ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ ἐνθουσιασμὸν Σου καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι πολὺ
 γρήγορα θὰ ἴδῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Ὁ μικρὸς μου φίλος Ν. Πάτσας, ὅστις παρετήθη ἅμα τῇ
 λήξει τοῦ ἄ ἔτους, ἔσπευσε μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ζητήσῃ τὴν
 ἐκ νέου ἐγγραφὴν του, μεταμεληθεὶς διὰ τὴν ποσὴν του, εἰς ἡν,
 ὡς μοὶ εἶπε, τὸν ἠνάγκασαν ἄλλοι νὰ προβῇ κατηγοροῦντες τὸ
 «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡ, πρὸ καιροῦ πράττουσιν. Εὐγε ἀγαπητέ
 μοὶ φίλε! Διὰ τῆς διαγωγῆς σου αὐτῆς ἔδειξες ὅτι ἔχεις εὐγενῆ
 αἰσθημῆτα, τὰ ὅποια σὲ καθιστοῦσι πλέον ἀξιωματικόν. Εὐγε!

Εὐχαρίστως σοὶ δέχομαι εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων ἀγα-
 πητῇ Σιλβέστρα καὶ σοὶ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Καὶ ἐγὼ μὲ μεγαλειότησαν χαρὰν ἀκόμη ἀνέννοσα τὴν γεμά-
 την ἀπὸ τόσα αἰσθημῆτα ἐπιστολήν Σου, ἀγαπητῇ μου Ἐπαμ.
 Λαμπράδρα, καὶ σοὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην πρὸς ἐμὲ
 ἀγάπην Σου. Φιλήσέ μου τὴν μικρὰν μου φίλην Ἀρριέταν.

Ἡ ἰδική μου χαρὰ εἶναι μεγαλειότερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου
 νέε μου φίλε Μιχρὲ Διδάσκαλε, διότι τόσον πολὺ σοὶ ἠ-
 ρέσκει τὸ Περιοδικόν. Εὐχαρίστως σοὶ ἐδέχθη ἐκ τὸν διαγωνισμὸν.

Σοὺ στέλλω ἀναριθμήτους θωπείας Πολιχῆ ἀστῆρ διὰ
 τὴν τόσην πρὸς ἐμὲ ἀγάπην Σου. Τὰ αἰνίγματά Σου θὰ δημοσιευ-
 θῶσι μὲ τὴν σειράν των, τὸ Λεύκωμα σοὶ τὸ ἀπέστειλα.

Τὴν ἐπιστολήν Σας μετὰ τοῦ ἀντιτίμου δύο Λεύκωμά-
 των ἔλαβον ἀγαπητοὶ Α. Τσακασιάνας καὶ Γ. Κωντο-
 γούρη, δὲν οἶες τὰ ἀπέστειλα ὅπως διότι ἐν τῇ ἐπιστολῇ Σας
 δὲν ἐφάνητο ὁ τόπος τῆς κατοικίας Σας. Γράψετε μοὶ τοῦ μέ-
 νετε, διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀποστειλω.

Τὸ τρίγωνόν σου εἶναι πολὺ εὐκόλον, ἀγαπητῇ Φ. Ραυβι-
 νέτη, ὥστε δὲν θὰ δημοσιευθῇ. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τι-
 μὴν τὴν ὅποιαν μοὶ κάμινε νὰ φυλάττῃς τὸ Περιοδικόν εἰς χρυ-
 σῆν θήκην. Εἶνε καὶ τοῦτο δαῖγμα τῆς μεγάλης πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου.

Διὰ νὰ ἀπαντήσω ὅπως πρέπει εἰς τὰς ἐνθουσιαστικὰς ἐπιστο-
 λὰς Σας, ἀγαπητοὶ Μουσηγέτα Ἀπολλων Πολύ-
 γλωσσος Κίτσο, Ἀσμα τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἀθῶς
 τοῦ Μαρίου, δὲν μὲ ἀρκεῖ ὁ στενὸς γῶρος τοῦ Περιοδικοῦ. Σας
 ἀποστέλλω ἐν θερμῶν εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν Σας.

Εἶναι ἀκατάλληλον διὰ τὸ Περιοδικόν τὸ Ποίημα Σου Μοου-
 σηγέτα Ἀπολλων, διότι ἔχει πλεῖστα ἐλαττώματα καὶ
 εἰς τὸ μέτρον καὶ εἰς τὰς παραβολὰς. Μελέτησέ το καὶ ἐ ἴδιος
 καὶ θὰ τὸ ἐνοήσης. Τὰ αἰνίγματά Σου θὰ δημοσιευθῶσι.

Τὴν μέγιστον συντελείαν τοῦ Κέρμου συνδρομητοῦν μου Κλα-

λιόπην Στεφάνου δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τὸν διαγωνισμὸν.
 Ἀμέσως σοὶ κατέταξα μετὰ τῶν ἀγαπητῶν φίλων μου Αἰ-
 μοςτάζουσα Καροδία. Ἡ εὐνοϊκὴ κρίσις καὶ ἐκτίμησις
 τῆς μητρὸς Σου μὲ πληρᾷ χαρᾶς, καθ' ὅσον εἶναι ἀριστον τεκμή-
 ριον τῆς ἀξίας τοῦ Περιοδικοῦ, ὑπερ σκοπὸν καὶ μόνον ἔχει νὰ φανῇ
 ὠφέλιμον τοῖς συνδρομηταῖς του.

Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ συμβου-
 λὰς σου, ἀγαπητῇ Δρόσοι τῆς Προωίας. Ἡ σκέψις αὐτῆ
 πρὸ πολλοῦ ἀπαγολεῖ τὴν διεθθυσιν τοῦ Περιοδικοῦ, ἥτις προέβη
 ἤδη εἰς διαθῆματά τινα. Μὴ σὲ ἐκπλήττουν ὅσα βλέπεις. Εἶναι
 αἱ τελευταῖαι κινήσεις του, μεθ' ἁς θὰ ὑποκύψῃ ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς
 ὀλικῆς γρεωκοπίης ὁ ἄνθρωπος τῆς πελοποννησίου, τὸ περιοδικόν
 τοῦ ὁποῖο πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ συνεδίσει τῶν συνδρομητῶν του
 ἐγρεωκόπησεν. Τὰ δύο τελευταῖα φυλλάδια δὲν τὰ ἐξέδωκεν εἰς-
 ἔτι ἀλλὰ προέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἄ τεύχους τοῦ ἔτους
 1890, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀγοραστάς τοῦ ἐνημερότητα!
 Ὡς ποὺς τὴν ὕλην τὴν ἀπὸ τετραετίας ἤδη δημοσιευομένην, ἐάν
 ἤθελε τις νὰ ἐκείσῃ κρίσιν ὄχι τόσον αὐστηράν, ἔπρεπε νὰ κατα-
 δικάζῃ εἰς τὸ πῦρ καὶ τοὺς τέσσαρας τελευταίους τόμους τοῦ κατ'
 ἐξ ὄχῳ τούτου περιοδικοῦ. Οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν ἀνεργονταὶ
 ἤδη εἰς 5,000 τὸ δὲ ἐν λόγῳ «κατ' ἐξοχὴν περιοδικόν» μόνον 2,500
 φύλλα ἐκτυπώνει· ἐκ τούτων τὰ 1000 εἶνε ὀφείσει πρὸς 5 λεπτά
 εἰς τὸ Πρακτοεῖον, ἐξ ὧν ἐπωλήθησαν τὰ ἡμίση περίπου. Φύλλα
 τοῦ «Παιδικῦ Περιοδικοῦ» θὰ διανεμηθῶσι μετὰ τινὰς ἡμέρας
 ὡς δεῖγμα.

Κ. Κ. Στυλιανῆν Καραλῆ (Τήνον) καὶ Η. Ἀζαριάδην (Δημη-
 τῶναν) τὰς ἐπιστολάς Σας ἐλάθωμεν. Σας εὐχαριστοῦμεν.

Ἐλάθωμεν τὴν συνδρομήν σου, ἀγαπητῇ Ἀγγελικῇ Τ. Κι-
 ἀπλά μετὰ τῶν λύσεων καὶ σοὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Ἀγαπητῇ Ἀλέξ. Ἀλέξ. ἀδῆ, ἔπρεπε νὰ στείλητε 7
 δραχμὰς διότι δύο ἔτων συνδρομὴ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε δραχ. 6
 καὶ 1. δραχ. διὰ τὸ «Λεύκωμα».

Τίς ἐλησμώνησε νὰ υπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν σου, μὲ τὴν ὅποιαν
 ἔστειλε τὴν συνδρομήν σου (2 δο.) καὶ λύσεις, ἐν ταῖς ὁποῖαις καὶ
 ἡ ἐσφαλμένη λύσις: αἰοδῶ—ἰφῶς: ...

Συστάσεις

«Ἀναγνώσματα διὰ παιδιὰ». Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον
 βιβλίον εἶνε ἔργον τῆς συνεργασίας ἡμῶν Δοκ. Ἐλ. Θ. Πετρο-
 ῦδου, ἥτις διατελοῦσα ἤδη διευθύντρια τῆς Ἐ. Δημ. Σχολῆς
 τῶν Θετῶν καὶ κτησαμένη τὴν ποδὸς παιδαγωγίαν, πείραν ἐκ τῆς
 εὐζήλου διδασκαλίας αὐτῆς ἐν τῇ ἐνταυθα Φιλεκαπαιδευτικῇ
 Ἐταιρίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις ἐκπαιδευτηρίοις, ἐγινῶται ἰδίῳ ὀνόματι
 περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ὑποτόν ἄνω τίτλου ἔργου αὐτῆς.

Τὴν ἀπόκτησιν τῶν «Ἀναγνωσμάτων» τῆς κ. Ἐλ. Πετροῦδου,
 γεγραμμένων εἰς γλῶσσαν παιδικὴν κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουρ-
 γείου τῆς Παιδείας καὶ τιμωμένων μόνον ἀντὶ λεπτῶν 50, συ-
 νιστοῦμεν θερμῶς εἰς τοὺς μικροὺς ἰδίως συνδρομητάς ἡμῶν.

— Ποῶτοι στίχοι τοῦ συνεργάτου ἡμῶν, κ. Δ. Ταγ-
 κιοπούλου ἐξεδόθησαν καὶ πωλεῦνται ἀντὶ δραχμῆς.